

Sygn. akt **IV U 1057/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

przy udziale : M. K., R. M. , K. P., M. T. , M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o składki ubezpieczeniowe

na skutek odwołania (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 20/07/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 15/09/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...)

z dnia 07/09/2017 Znak (...) - (...)

I.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla M. K. na okres od 27 maja 2017r do 31 maja 2017r i od 7 czerwca 2017r do 9 lipca 2017r.,

II.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 20/07/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla R. M. na okres od 12 czerwca 2017r do 22 lipca 2017r.,

III.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia

o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla K. P. na okres od 27 maja 2017r do 31 maja 2017r i od 12 czerwca 2017r do 22 lipca 2017r.,

IV.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla M. T. na okres od 27 maja 2017r do 31 maja 2017r i od 7 czerwca 2017r do 22 lipca 2017r.,

V.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 15/09/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że stwierdza, iż M. T. podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 23 lipca 2017r do 3 sierpnia 2017r i nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla M. T. na okres od 23 lipca 2017r do 3 sierpnia 2017r .,

VI .zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/07/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla M. Z. na okres od 27 maja 2017r do 31 maja 2017r i od 7 czerwca 2017r do 22 lipca 2017r.,

VII.zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 07/09/2017 Znak (...) - (...) w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla M. Z. na okres od 23 lipca 2017r do 3 sierpnia 2017r.

VIII. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 1260,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVU 1057/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lipca 2018 r.

Decyzją z dnia 26 lipca 2017 r. znak: (...)nr (...) Oddział w R. odmówił wnioskodawcy (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. K. na okres od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 7 czerwca 2017 r. do 9 lipca 2017 r.

Decyzją z dnia 20 lipca 2017 r. znak: (...) nr (...) ZUS odmówił wnioskodawcy (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla R. M. na okres od 12 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

Decyzją z dnia 26 lipca 2017 r. znak: (...) nr (...) ZUS odmówił (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla K. P. na okres 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 12 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

Decyzją z dnia 26 lipca 2017 r. znak: (...) nr (...) ZUS odmówił (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. T. na okres 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

Kolejną decyzją z 15 września 2017 r. znak: OU350000/D/2017-007545/001 nr (...) Oddział w R. stwierdził, że M. T. nie podlega ustawodawstwu p. w okresie od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r. i odmówił (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 M. T. na wskazany okres 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

Decyzją z dnia 26 lipca 2017 r. znak: (...) nr (...) ZUS odmówił (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. Z. na okres 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r., zaś decyzją z 7 września 2017 r. znak: OU350000/D/2017-007163/001 nr (...) ZUS odmówił (...) Sp. z o.o. w R. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. Z. na okres 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

W uzasadnieniu wskazanych decyzji organ rentowy odwołał się do treści art.12 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zgodnie z którym „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy, i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę”. Dalej organ rentowy wskazał na art.14 ust.2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, który określa, że do celów stosowania art.12 ust.1 rozporządzenia podstawowego sformułowanie „który normalnie tam prowadzi swoją działalność gospodarczą” odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzeniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Kryteria służące do oceny tego, czy pracodawca delegujący prowadzi znaczną część działalności na terenie państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, zostały określone w decyzji (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej wykładni art.12 ust.1 rozporządzenia. Zgodnie z zapisami zawartymi w decyzji, w celu ustalenia czy pracodawca zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, instytucja właściwa w tym państwie zobowiązana jest zbadać wszystkie kryteria charakteryzujące działalność prowadzoną przez tego pracodawcę, w szczególności: miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma zarejestrowaną siedzibę i administrację; liczebność personelu administracyjnego pracującego w państwie członkowskim; miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani; miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami; prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez przedsiębiorstwo z jednej strony z pracownikami i z drugiej strony z klientami; liczbę umów wykonanych w państwie wysyłającym; obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy. Jeśli chodzi o obroty, to z postanowień „Praktycznego poradnika” wynika, że powinny one wynosić w państwie delegującym ok. 25% całkowitego obrotu.

Następnie, po wskazaniu powyższych przepisów i ich interpretacji organ rentowy wskazał, że w dniu 5 czerwca 2017 r. płatnik składek (...) Sp. z o.o. w R. zwrócił się do ZUS O/R. z wnioskiem o wydanie formularza A1 w związku z delegowaniem pracownika M. K. do pracy na terytorium S. w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz w okresie od 7 czerwca 2017 r. do 9 lipca 2017 r.

W tym samym dniu tj. 5 czerwca 2017 r. płatnik zwrócił się z wnioskiem o wydanie formularza A1 w związku z delegowaniem pracowników:

- K. P. do pracy na terytorium S. w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r., a w dniu 8 czerwca o wydanie dla w/w formularza A1 w związku z delegowaniem na okres od 12 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

- M. T. do pracy na terytorium S. w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. i od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r., zaś w dniu 21 lipca 2017 r. zwrócił się z wnioskiem o wydanie dla w/w formularza A1 w związku z delegowaniem w/w na okres od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

- M. Z. do pracy wS. w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. i od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r., zaś w dniu 21 lipca 2017 r. o wydanie dla w/w formularza A1 w związku z delegowaniem w/w na okres od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

Z tożsamym wnioskiem zwrócił się płatnik w dniu 8 czerwca 2017 r. w związku z delegowaniem pracownika R. M. do pracy na terytorium S. w okresie od 12 czerwca 2017 do 22 lipca 2017 r.

Z oświadczenia płatnika złożonego przy wnioskach pochodzących z czerwca 2017 r. wynikało, że wartość obrotu osiąganego przez spółkę na terytorium Polski w 2017 r. wynosi 8,13%, zaś przy wnioskach z lipca 2017 r. dotyczących M. T. i M. Z. – że wartość obrotu na terytorium Polski w 2017 r. wynosi 7,46%. Ponadto płatnik złożył wyjaśnienie, że na terytorium Polski pracę wykonują jedynie pracownicy administracyjni i zarząd spółki. ZUS ustalił też, że zgodnie z danymi uzyskanymi z Urzędu Skarbowego w Ł. wartość sprzedaży uzyskanej przez spółkę na terytorium Polski wykazana w deklaracjach VAT-7 w okresie od marca 2016 r. do grudnia 2016 r. wyniosła ok.3,42%.

W świetle powyższego organ rentowy uznał, że spółka (...) nie może zostać uznana jako pracodawca „normalnie prowadzący swoją działalność” na terytorium P., w związku z tym organ stwierdził brak podstaw do zastosowania ustawodawstwa polskiego wobec M. K., K. P., M. T., M. Z. i R. M. we wskazanych okresach, a tym samym do wydania zaświadczeń na formularzu A1. Organ uznał, że we wskazanych okresach w/w podlegają ustawodawstwu s..

Od wydanych przez ZUS decyzji odwołania złożyła spółka (...) w R., wnosząc o ich zmianę i wydanie zaświadczeń na formularzu A1 oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu decyzji wnioskodawca podważył ustalenia organu rentowego i przyjęcie do odmowy ustalonych przez ten organ wyłącznie średnich obrotów spółki, gdyż z decyzji (...) nie wynika, by obrót odgrywał pierwszoplanową rolę przy ocenie, czy przedsiębiorstwo może powołać się na art. 14 ust.1 lit.1 rozporządzenia 987/2009. Wnioskodawca wskazał, że bezsporne jest, że między spółką a pracownikami, których dotyczą decyzje, istnieje bezpośredni związek i czasowy charakter delegowania nie przekraczający 24 miesięcy, ponadto oddelegowanie nie miało na celu zastąpienie innego pracownika, a pracownicy uprzednio podlegali polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczeń społecznych. Zarzucił też, że organ rentowy powinien, zgodnie z art.14 wym. Rozporządzenia uwzględnić wszystkie kryteria charakteryzujące działalność spółki, niedopuszczalne jest uznanie jednego kryterium za decydujące w tym sensie, że jego niespełnienie zwalnia ZUS od badania pozostałych cech charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Podniósł też, że spółka została zarejestrowana w KRS w dniu 12 lutego 2016 r., jej dochód został opodatkowany w Polsce, a jako niedopuszczalne wnioskodawca uznaje prowadzenie tajnego postępowania przez ZUS w zakresie, w jakim organ ten zwracał się do Urzędu Skarbowego w Ł. z żądaniem ujawnienia informacji dotyczących spółki.

Wnioskodawca w uzasadnieniu złożonych odwołań wskazał też, że decyzja (...) Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, na którą powołuje się ZUS, nie ma charakteru źródła prawa unijnego w rozumieniu traktatowym, jest jedynie aktem informacyjno-pomocniczym. Ponadto sformułowanie wskaźnika obrotu w państwie rejestracji na poziomie co najmniej 25% nie znajduje oparcia ani w treści rozporządzenia 883/2004 ani rozporządzenia 987/2009, ani decyzji (...). Powołał się w tym zakresie na wyrok Sądu Najwyższego wydany w siedmioosobowym składzie z 18 listopada 2015 r., II UK 100/14.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach. Dodatkowo podał, że wnioskodawca we wnioskach złożonych w czerwcu 2017 r. o wydanie zaświadczenia dotyczącego M. K., K. P., M. T., M. Z. i R. M. wskazał, że średnie obroty spółki osiągnęte w P. za 2017 r. wynoszą 8,13%, a w innych państwach – 91,87%; liczba pracowników wykonujących pracę w P. – 19, a pracowników delegowanych – 10; liczba

umów/kontraktów realizowanych w P.– 1 i za granicą 2. We wniosku o wydanie kolejnych zaświadczeń dotyczących M. Z. i M. T. na okresy delegowania ich od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r. wskazał, że średnie obroty spółki osiągnęte w P. wynoszą 7,46%, a w innych państwach – 92,54%; liczba pracowników wykonujących pracę w P. – 23, a pracowników delegowanych – 9; liczba umów/kontraktów realizowanych w P. – 2 i za granicą 2. Organ rentowy w toku postępowania zweryfikował podane przez wnioskodawcę dane w zakresie osiągniętych obrotów występując do Naczelnika US w Ł. i na tej podstawie ustalił, że uśredniony procentowy obrót na terytorium P. w okresie maj-grudzień 2016 wyniósł 3,42%. To spowodowało, że w ocenie organu rentowego brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy jako pracodawcy „normalnie prowadzącego działalność” na terytorium P.– w świetle przepisów rozporządzenia unijnego.

W świetle powyższego ZUS podkreślił, że kluczowe dla oceny czy wnioskodawca spełnia charakter normalnie prowadzonej działalności okazało się kryterium osiągniętego obrotu, które w oczywisty sposób wpłynęło na ocenę pozostałych kryteriów wskazanych w decyzji (...). Ponadto organ rentowy podał w odpowiedzi na odwołania, że analiza porównawcza obrotów w Polsce i poza jej granicami dokonana przez ZUS wykazała, że w poszczególnych miesiącach wnioskodawca odnotowywał obroty poza granicami P. w wysokości kilkunastokrotnie, kilkudziesięciokrotnie a nawet ponad dwunastotysięcznokrotnie wyższe niż na terytorium P. (np. w kwietniu 2017 r. obrót w P. wyniósł 35 zł, a poza P. – 427 867zł) co oznacza, że większość, a w niektórych okresach nawet wszyscy pracownicy tzw. nie administracyjni faktycznie muszą przebywać poza terytorium P.. Dodatkowo ZUS podał, że postanowień (...) wynika, że jeżeli działalność przedsiębiorstwa jest ograniczona do zarządzania wewnętrznego, przedsiębiorstwo to nie będzie uważane za normalnie prowadzące działalność w tym państwie członkowskim, czyli jeżeli w tym państwie pracuje tylko personel administracyjny, wyklucza to możliwość zastosowania przepisów dotyczących delegowania.

Sąd połączył sprawy dotyczące odwołań od wymienionych decyzji z 20 lipca i 26 lipca 2017 r. do wspólnego prowadzenia i rozpoznania i prowadził obie pod sygn. IV U 1057/17 Postanowieniem z 6 października 2017 r.

Sąd wezwał następnie M. K., K. P., M. T., M. Z. i R. M. do sprawy jako inną osobę, której praw i obowiązków dotyczyły zaskarżone decyzje.

M. Z., M. T., K. P., R. M. na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. oświadczyli, iż popierają stanowisko pracodawcy zawarte w odwołaniach złożonych od zaskarżonych decyzji ZUS.

Sąd ustalił co następuje:

(...) Sp. z o.o. w R. została zarejestrowana w KRS w dniu 12 lutego 2016 r. Należności podatkowe w zakresie podatku VAT oraz podatku dochodowego rozliczane są przed Urzędem Skarbowym z Ł.. Prezesem zarządu spółki jest B. D.. Spółka nie posiada rachunków w bankach poza terytorium P.. Podstawową działalnością spółki jest instalowanie maszyn, urządzeń, armatury w większości ze stali nierdzewnej. Instalacja w dużej części wykonywana jest w N., A., S., we W., we F. a także w P.. Spółka ma siedzibę w P.. Wszyscy pracownicy są zatrudniani w P. na podstawie umów o pracę i zgłoszeni do ZUS, który przyjmuje składki na ubezpieczenie społeczne z tego tytułu. Są oni delegowani do pracy do innych państw pod konkretny zakres prac, na konkretną budowę. W ubiegłym roku (2017) proporcje pracowników wykonujących prace w P. w stosunku do pracowników delegowanych wyniosły 1:4. Delegacje te w uśrednieniu wynosiły 3 tygodnie delegowania, tydzień w kraju – nie licząc sytuacji awaryjnych, w których pracowali na delegacji 4 tygodnie.

Zarówno M. K., M. Z., M. T., K. P. i R. M. zatrudnieni byli w Spółce na podstawie umów o pracę i byli delegowani do prac montażowych poza granice P.. R. M. pozostaje nadal w zatrudnieniu. M. K. i K. P. pracowali w Spółce do 3 września 2017 r., M. Z. do 10 września 2017 r., a M. T. do 14 września 2017 r. Obroty spółki są deklarowane na deklaracjach VAT. Obroty są zdecydowanie większe z tytułu prac wykonywanych za granicą z powodu tego, że stawki europejskie są inne niż w P..

M. K. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę z dnia 1 marca 2016 r. na okres próbny od dnia 1 marca 2016 r. do 31 maja 2016 r. jako ślusarz - monter, a następnie na podstawie umowy na czas określony od 1 czerwca 2016 r. do 31 maja 2017 r. na stanowisku monter – spawacza, zaś od 1 czerwca 2017 r. w oparciu o umowę o pracę na czas

nieokreślony. Jako miejsce wykonywania pracy określone zostało województwo (...), później (...) i (...). Następnie aneksami do umowy strony zmieniły treść umowy co do warunków wynagrodzenia i miejsca wykonywania pracy określając, że miejsce wykonywania pracy we wskazanych w aneksach terminach będzie F. S..p.A/I., A./BL, B., Ö.. Do pracy w S. był delegowany w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. i od 7 czerwca 2017 r. do 9 lipca 2017 r.

R. M. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę z dnia 11 kwietnia 2016 r. na okres próbny do 10 maja 2016 r. jako ślusarz - monter, a następnie na podstawie umowy na czas określony od 11 maja 2016 r. do 31 października 2016 r., zaś od 1 czerwca 2017 r. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. Jako miejsce wykonywania pracy określone zostało województwo (...), później (...) i (...). Następnie aneksami do umowy strony zmieniły treść umowy co do warunków wynagrodzenia i miejsca wykonywania pracy określając, że miejscem wykonywania pracy we wskazanych w aneksach terminach będzie D., B.. Do pracy w S. był delegowany w okresie od 12 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

K. P. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę z dnia 26 kwietnia 2017 r. na czas określony do 25 kwietnia 2018 r. jako monter, spawacz. Jako miejsce wykonywania pracy określone zostało województwo (...) i (...). Następnie aneksami do umowy strony zmieniły treść umowy co do warunków wynagrodzenia i miejsca wykonywania pracy określając, że miejscem wykonywania pracy we wskazanych w aneksach terminach będzie A./BL, B.. Do pracy w S. był delegowany w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 12 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r.

M. T. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę z dnia 30 maja 2016 r. na okres próbny do 30 czerwca 2016 r. jako monter, a następnie na podstawie umowy na czas określony od 1 lipca 2016 r. do 30 czerwca 2017 r., zaś od 1 lipca 2017 r. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. Jako miejsce wykonywania pracy określone zostało województwo (...), później (...) i (...). Następnie aneksami do umowy strony zmieniły treść umowy co do warunków wynagrodzenia i miejsca wykonywania pracy określając, że miejscem wykonywania pracy we wskazanych w aneksach terminach będzie D., A./BL, B.. Do pracy w S. był delegowany w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r. a także od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

M. Z. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę z dnia 19 stycznia 2017 r. na okres próbny od 20 stycznia 2017 r. do 19 kwietnia 2017 r. jako monter, kierowca a następnie na podstawie umowy na czas nieokreślony od 20 kwietnia 2017 r. Jako miejsce wykonywania pracy określone zostało województwo (...) i (...). Następnie aneksami do umowy strony zmieniły treść umowy co do warunków wynagrodzenia i miejsca wykonywania pracy określając, że miejscem wykonywania pracy we wskazanych w aneksach terminach będzie A./BL, B.. Do pracy w S. był delegowany w okresie od 27 maja 2017 r. do 31 maja 2017 r. oraz od 7 czerwca 2017 r. do 22 lipca 2017 r. a także od 23 lipca 2017 r. do 3 sierpnia 2017 r.

W spornych okresach określonym w decyzjach ZUS w/w wykonywali prace montażowe w S.. Tożsame prace w pozostałych okresach zatrudnienia wykonywali oni w P.. Transport za granicę organizowała spółka, pracodawca zapewniał wszystko potrzebne do wyjazdu. Nie wyjeżdżali za granicę w celu zastąpienia innego pracownika.

Po utworzeniu spółki komandytowej we wrześniu 2017 r. wszyscy pracownicy fizyczni przeszli do pracy w spółce komandytowej.

(dowód: zeznania: B. D. k.149b, zeznania M. Z. k. 149b, zeznania M. T. k. 149b, zeznania K. P. k. 149b, zeznania R. M. k. 149b, dokumentacja w aktach osobowych, dokumentacja znajdująca się w aktach organu rentowego; wypis z KRS).

W okresie od kwietnia do grudnia 2017 r. obroty wykazywane przez spółkę w deklaracjach VAT-7 wynosiły:

- na terenie kraju: kwiecień – 116 146 zł; maj – 2 363 zł; czerwiec – 150 278 zł; lipiec – 236 272 zł; sierpień -17 507 zł; wrzesień – 89 874 zł; październik – 93 181 zł; listopad – 54 892 zł; grudzień – 168 293 zł;
- poza granicami kraju: kwiecień – 427. 867 zł; maj – 533 398 zł, czerwiec – 717 592 zł, lipiec – 678 381 zł, sierpień – 687 120 zł, wrzesień – 533 686 zł, październik – 672 910 zł, listopad – 600 093 zł, grudzień – 577 105 zł.

(dowód: informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 11.05.2018 r. k.186-187).

Z powyższej informacji wynika, że podawana przez organ rentowy kwota obrotów spółki w P. za kwiecień 2017 r. 35zł, która posłużyła ZUS do wyciągnięcia wniosków, że wówczas wszyscy pracownicy fizyczni spółki pracowali za granicą, nie była prawidłowa. Kwota ta stanowiła jedynie kwotę podstawy opodatkowania dostawy towarów oraz świadczenia usług na terytorium kraju, opodatkowanych stawką 22% lub 23% (rubryka 6 deklaracji podatkowej). Kwotę tę należało dodać do kwoty wskazanej w rubryce 13 deklaracji, tj.116 111zł, co łącznie daje kwotę obrotów za kwiecień wskazaną w informacji Naczelnika US – 116 146zł.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane dowody.

Sąd dał wiarę dokumentom przedstawionym przez strony, albowiem sporządzone zostały przez osoby uprawnione a ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie dał wiary informacji jedynie co do wysokości obrotu uzyskanego przez spółkę w Polsce za kwiecień 2017 r., z uwagi na nieuwzględnienie całości obrotów (rubryka 6 i 13 deklaracji podatkowej) a jedynie tylko obrót wskazany w rubryce 6. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności przedstawionych dowodów z dokumentów z urzędu.

Sąd dał też wiarę zeznaniom stron, gdyż znajdują one potwierdzenie w dokumentach, a nadto są logiczne i w sposób pełny przedstawiają zarówno charakter działalności prowadzonej przez (...) Sp. z o.o. w R.. Powyższe dowody zezwalają Sądowi na ustalenie spójnego stanu faktycznego sprawy, niespornego również między stronami.

Sąd zważył co następuje:

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do określenia ustawodawstwa właściwego z zakresu podlegania ubezpieczeniom społecznym dla M. K., M. Z., M. T., K. P., R. M. w związku z pracą świadczoną przez nich na rzecz płatnika składek (...) Sp. z o.o. w R. w okresach wynikających z zaskarżonych decyzji, w ramach oddelegowania do prac montażowych realizowanych w S., w kontekście kwestionowania przez organ rentowy spełnienia przez spółkę warunku normalnego prowadzenia działalności na terenie P. - w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Niniejsza sprawa podlega zatem rozpoznaniu na gruncie przepisów art.12 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zgodnie z którym „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę”. Przepisem wykonawczym do art. 12 ust.1 tego rozporządzenia jest m.in. art.14 ust.2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r., który stanowi, że za pracodawcę, który normalnie prowadzi swą działalność należy rozumieć pracodawcę „zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzeniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Odnosne kryteria muszą zostać dopasowane do specyficznych cech każdego pracodawcy i do rzeczywistego charakteru prowadzonej działalności”. Wykładnia językowa tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że przy ocenie, czy pracodawca prowadzi znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzeniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, należy uwzględnić wszystkie kryteria charakteryzujące jego działalność. Zaimek „wszystkie” w odniesieniu do kryteriów wskazuje jednoznacznie, że niemożliwe jest uznanie jednego kryterium za decydujące w tym sensie, że jego niespełnienie zwalnia instytucję właściwą, bądź sąd, z badania pozostałych cech charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Analogicznie powyższą kwestię określa decyzja (...) Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego. Akt

ten nie ma charakteru źródła prawa Unii Europejskiej w rozumieniu traktatowym, lecz jest aktem informacyjno-pomocniczym, wydanym przez Komisję Administracyjną na podstawie art. 72 lit. a i b rozporządzenia 883/2004 w ramach jej zadań dotyczących wykładni i usprawniania jednolitego stosowania prawa Unii Europejskiej (D. Dzieński, Charakter prawny decyzji Komisji Administracyjnej do Spraw Zabezpieczenia Społecznego, „Ubezpieczenia Społeczne” 2011 nr 1-2; K. Ślęzak, Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego, Warszawa 2012, s. 295). W decyzji wskazuje się, że decydującym warunkiem dla zastosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 jest istnienie więzi między pracodawcą a państwem członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę. Możliwość delegowania pracowników powinna zatem ograniczać się wyłącznie do przedsiębiorstw, które normalnie prowadzą swą działalność na terytorium państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu nadal podlega pracownik delegowany. Z tego powodu przyjmuje się, że powyższe przepisy mają zastosowanie jedynie do przedsiębiorstw, które zazwyczaj prowadzą znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę. Dlatego, w celu ustalenia, w razie potrzeby i w razie wątpliwości, czy pracodawca zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, instytucja właściwa w tym państwie zobowiązana jest zbadać wszystkie kryteria charakteryzujące działalność prowadzoną przez tego pracodawcę, w tym miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma swą zarejestrowaną siedzibę i administrację, liczebność personelu administracyjnego pracującego w państwie członkowskim, w którym pracodawca ma siedzibę, oraz w drugim państwie członkowskim, miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani, i miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami, prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez przedsiębiorstwo z jednej strony z pracownikami i z drugiej strony z klientami, obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy, oraz liczbę umów wykonanych w państwie wysyłającym. W przedmiotowej decyzji podkreśla się też, że „wykaz ten nie jest wyczerpujący, ponieważ kryteria powinny być dostosowane do każdego konkretnego przypadku i powinny uwzględniać charakter działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie, w którym ma ono siedzibę” (pkt 1 decyzji A2). (K. Ślęzak, Wybrane problemy ustalania ustawodawstwa właściwego w świetle przepisów dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego). Podobny, jak decyzja (...), charakter prawny ma publikacja Komisji Europejskiej: Praktyczny poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), w Europejskim Obszarze Gospodarczym ((...)) i w S. zgodnie z którym fakt prowadzenia znacznej części działalności w państwie delegującym można sprawdzić poprzez szereg obiektywnych czynników. Zawarty tam wykaz nie jest wyczerpujący, ponieważ kryteria powinny być dostosowane do każdego konkretnego przypadku i powinny uwzględniać charakter działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie, w którym ma ono siedzibę. Konieczne może również być uwzględnienie innych kryteriów odpowiednich do określonych cech przedsiębiorstwa i rzeczywistego charakteru działalności przedsiębiorstwa w państwie, w którym ma ono siedzibę: miejsce, w którym delegujące przedsiębiorstwo ma swą zarejestrowaną siedzibę i administrację; liczebność personelu administracyjnego delegującego przedsiębiorstwa pracującego w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia – obecność wyłącznie personelu administracyjnego w państwie delegującym wyklucza tym samym możliwość zastosowania do tego przedsiębiorstwa przepisów dotyczących delegowania; miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani; miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami; prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez delegujące przedsiębiorstwo z pracownikami i z klientami; liczba umów wykonanych w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia; obroty osiągnięte przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia w odpowiednio typowym okresie (za poprzednie 12 miesięcy); okres, przez jaki przedsiębiorstwo posiada siedzibę w delegującym państwie członkowskim. Praktyczny poradnik nie ma waloru wiążącego, niemniej wskazuje na pewną unijną praktykę wykładni art. 14 ust. 2 rozporządzenia 987/2009 i z tego względu nie może być pomijany w procesie stosowania prawa, choćby ze względu na zasadę solidarności państw członkowskich. Uzyskiwanie 25% obrotu w państwie siedziby przedsiębiorstwa delegującego stanowi wyłącznie sugestią interpretacyjną, że osiągnięcie tego poziomu może uzasadniać przyjęcie faktycznego domniemania, że przedsiębiorstwo prowadzi normalną działalność, z jednoczesną sugestią, że jego nieosiągnięcie wymaga bardziej pogłębionej analizy pozostałych kryteriów.

Na podstawie powyższego należy stwierdzić, że w celu ustalenia, że przedsiębiorstwo prowadzi normalną działalność (w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004), czy też znaczną część działalności innej niż zarządzanie wewnętrzną (według art. 14 ust. 2 rozporządzenia 987/2009), należy uwzględnić wszystkie kryteria charakteryzujące

jego działalność oraz charakter przedsiębiorstwa delegującego. Wybór kryteriów powinien być dostosowany do konkretnego wypadku. Ocena ta powinna mieć charakter całościowy, a zatem stanowić ogólny wniosek wynikający z rozważenia wszystkich przyjętych kryteriów.

Kryterium obrotu nie ma decydującego lub szczególnego znaczenia, jednakże osiągnięcie obrotu w państwie siedziby przedsiębiorstwa delegującego w wysokości ok. 25% całych obrotów może prowadzić do wniosku, że prowadzi ono w tym państwie znaczną część działalności, a więc normalnie prowadzi działalność. Lista kryteriów, które zostały wymienione jedynie w aktach o charakterze interpretacyjnym (decyzji (...) i Praktycznym poradniku), nie ma charakteru wyczerpującego, lecz przykładowy. Powyższe oznacza, że organ rentowy (jako instytucja właściwa), a następnie sąd kontrolujący w postępowaniu cywilnym jej prawidłowość, mogą i powinny w razie potrzeby wziąć pod uwagę także inne kryteria i okoliczności. Między innymi, w razie występowania liczących się różnic w sile nabywczej walut państwa - siedziby pracodawcy delegującego i państwa - miejsca delegowania, prawidłowe stosowanie kryterium obrotu, jako miernika znaczącej działalności w państwie siedziby pracodawcy, bez uwzględnienia tej różnicy może prowadzić do zafałszowania oceny.

Sąd Okręgowy zauważa też, że w orzecznictwie sądowym kształtowały się dwa stanowiska. Zgodnie z pierwszym z nich, obrót był kryterium decydującym dla ustalenia, czy pracodawca delegujący pracowników do pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej prowadzi normalną działalność wP. (m.in. uzasadnienia wyroków z dnia: 4 czerwca 2014 r., II UK 550/13 (LEX nr 1478710) oraz II UK 565/13 (LEX nr 1475235), 14 października 2014 r., II UK 32/14 (LEX nr 1545034); 3 grudnia 2014 r., II UK 69/14 (LEX nr 1652390); 10 grudnia 2014 r., II UK 84/14 (LEX nr 1622315) i 10 grudnia 2014 r., II UK 85/14 (LEX nr 1777888). Natomiast np. z wyroków z dnia: 11 maja 2005 r., II UK 388/09 (LEX nr 611418), 25 maja 2010 r., I UK 1/10 (LEX nr 602670), 2 października 2013 r., II UK 170/13 (OSNP 2014 nr 12, poz. 171) wynika, że zdaniem Sądu Najwyższego obrót nie jest zasadniczym kryterium przesądzającym, czy przedsiębiorstwo delegujące (agencja pracy tymczasowej) prowadzi znaczną część działalności w państwie delegowania (siedziby pracodawcy). Sąd powinien rozważyć wszystkie istotne kryteria, a nie ograniczać się do wybranych, jak np. do osiągniętych obrotów, czy też liczby zatrudnianych pracowników. W związku z tymi rozbieżnościami Sąd Najwyższy w dniu 18 listopada 2015 r. orzekł w składzie powiększonym 7 sędziów (II UK 100/14). Sąd ten zauważa, że tylko w „Praktycznym poradniku” pojawia się kryterium 25% całkowitego obrotu w państwie delegującym. Sformułowanie wskaźnika uzyskiwania w państwie członkowskim miejsca rejestracji co najmniej 25% obrotu nie znajduje zatem oparcia ani w treści rozporządzenia 883/2004, ani rozporządzenia 987/2009, ani decyzji (...). Na gruncie rozp. 987/2009 próg 25% odnosi się jedynie do kryteriów ilościowych branych pod uwagę przy ocenie, czy w danym państwie wykonywana jest znaczna część pracy najemnej lub działalności na własny rachunek, o której mowa w art. 13 ust. 1 i 2 (zob. art. 14 ust. 8 rozporządzenia 987/2009). Stąd też odnoszenie tego progu do kryterium wielkości obrotu, uwzględnianego przy ocenie, czy dane przedsiębiorstwo prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego w kontekście możliwości delegowania pracowników nie ma uzasadnienia. Także dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („dyrektywa 2014/67/UE”), której jednym z celów jest wskazanie metody oceny, czy przedsiębiorstwo delegujące za granicę pracowników rzeczywiście prowadzi w państwie członkowskim, z którego delegowani są pracownicy znaczącą działalność inną niż działalność zarządcza lub administracyjna o charakterze wyłącznie wewnętrznym, nie wprowadza kryterium poziomu 25% obrotu. Kryterium 25% nie znajduje również oparcia w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. W ocenie Sądu Najwyższego, w świetle wyroków TS UE wskazanych w uzasadnieniu, nie ma wątpliwości, że konieczne jest badanie wszystkich kryteriów, a nie tylko kryterium wielkości obrotu w oderwaniu od innych wymagań charakteryzujących dany wypadek.

Według Sądu Najwyższego, pierwszoplanowe znaczenie ma obiektywne ustalenie, czy przedsiębiorstwo rzeczywiście prowadzi w państwie swojej siedziby normalną, rzeczywistą działalność, zaś porównanie skali tej działalności w państwie siedziby i państwie miejsca wykonywania pracy przez pracownika delegowanego ma jedynie znaczenie pomocnicze. Jednocześnie, dla stwierdzenia, czy działalność ta jest znacząca we wskazanym sensie, instytucja

właściwa, i ewentualnie sąd, powinny porównać liczebność personelu administracyjnego pracującego w państwie członkowskim, w którym pracodawca ma siedzibę, oraz w drugim państwie członkowskim, obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy (czy też jak to określa Praktyczny poradnik „w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia”) oraz liczbę umów wykonanych w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia delegowanego pracownika.

Odnosząc powyższe uwagi do oceny niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał zasadność odwołań wniesionych przez wnioskodawcę. Przemawiają za tym następujące, przyjęte przez Sąd kryteria: 1) (...) Sp. z o.o. w R. została zarejestrowana w P. i w P. ma siedzibę; w 2017 r. nie miała żadnych przedstawicielstw w innych państwach; 2) prowadzi działalność w P. i za granicą: we F., N., S., A. i we W.; 3) zatrudnia pracowników w P., w oparciu o umowy o pracę z określeniem miejsca pracy – województwo (...) i (...); w razie konieczności oddelegowania pracownika do pracy w innym państwie członkowskim sporządzane są aneksy do umów o pracę; 4) spółka rozlicza się w zakresie podatku VAT oraz podatku dochodowego przed Urzędem Skarbowym z Ł.; 5) spółka nie posiada rachunków w bankach poza terytorium P.; 6) administracja, a także kadry i księgowość prowadzone są w P.; 7) znaczna większość dochodów spółki w 2017 r. oraz w 2016 r. uzyskiwana była za granicą – przy czym kwoty te dotyczą działalności spółki we wszystkich państwach za granicą, a nie tylko do S., gdzie oddelegowani byli M. K., M. Z., M. T., K. P., R. M. w okresach wskazanych w decyzjach; 8) średnie obroty osiągnięte w P. w 2017 r. według wniosków pochodzących z czerwca 2017 r. wynosiły 8,13%, zaś przy wnioskach z lipca 2017 r. dotyczących M. T. i M. Z. – że wartość obrotu na terytorium P. w 2017 r. wyniosła 7,46%, a w pozostałym zakresie obroty osiągnięte są za granicą P.; 9) liczba pracowników wykonujących pracę w P. (tzw. pracowników fizycznych) wynosiła we wskazanym okresie 19/23 pracowników; delegowanych pracowników było 10/9, a oprócz tego byli pracownicy administracyjni (6,7osób); 10) liczba kontraktów realizowanych w P. 1/2, a kontraktów realizowanych za granicą – 2; 11) pracownicy delegowani podlegali przed oddelegowaniem ustawodawstwu prawa polskiego i zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych w związku z umową o pracę w organie rentowym w P..

Wydanie przez (...) Oddział w R. zaskarżonych decyzji oparte zostało na jedynym kryterium – uzyskiwanie przez spółkę obrotu w P. poniżej 25% całkowitego obrotu, przy czym – jak Sąd zauważył, analiza ZUS-u prowadzona była na podstawie przyjęcia błędnych kwot obrotu uzyskanego w kraju. Przyjęcie przez ZUS obrotu w P. za kwiecień 2017 r. na kwotę tylko 35 zł, zamiast 116 146zł spowodowało, że organ ten wysnuł wniosek, nie badając innych kryteriów, że taka kwota obrotu w porównaniu do obrotów z zagranicą wskazuje, że wszyscy pracownicy pracowali za granicą na podstawie oddelegowania.

Skorygowanie powyższych danych, a także przyjęcie innych dodatkowych kryteriów, które zostały wymienione wyżej, przy uwzględnieniu rodzaju prowadzonej działalności przez spółkę określonej w KRS, pozwoliło Sądowi na przyjęcie, że mimo uzyskiwania obrotu w P. poniżej 25% całkowitego obrotu, wnioskodawca prowadzi normalną działalność w państwie siedziby przedsiębiorstwa delegującego. Sąd zwraca też uwagę, że różnica w obliczeniu obrotu spółki w P. i za granicą nie może polegać tylko na matematycznym porównaniu kwot uwidoczniionych w deklaracjach VAT, ale uwzględnić należy występowanie liczących się różnic w sile nabywczej walut państwa - siedziby pracodawcy delegującego i państw - miejsca delegowania. Stąd zastosowanie tylko tego miernika, jak uczynił to organ rentowy, bez uwzględnienia tej różnicy, doprowadziło do zafałszowania oceny.

Ponadto Sąd zauważa, że podane w informacji Urzędu Skarbowego obroty, uwidocznione również w deklaracjach podatkowych, dotyczą obrotów łącznych ze wszystkich państw, w których prowadzone były prace przez spółkę (...) (N., A., W., S., F.). Natomiast zgodnie z przepisami prawa unijnego i aktami interpretacyjnymi (instrukcyjnymi), tj. Decyzji (...) i Poradnika praktycznego porównanie obrotów powinno dotyczyć obrotów w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy, a zatem, w ocenie Sądu, w odniesieniu do M. K., M. Z., M. T., K. P., R. M. powinny być porównane obroty osiągnięte w odpowiednim okresie w P. i S..

Sąd jeszcze raz podkreśla, że zarówno w doktrynie, jak i w cytowanym wyroku wydanym w powiększonym składzie Sądu Najwyższego, podkreśla się, że wybór kryteriów powinien być dostosowany do konkretnego wypadku a ocena powinna mieć charakter całościowy, a zatem stanowić ogólny wniosek wynikający z rozważenia wszystkich przyjętych

kryteriów. Dokonana przez Sąd analiza pozwala na stwierdzenie, że zarówno M. K., M. Z., M. T., K. P., jak i R. M. będący pracownikami spółki (...) w R., w okresie ich oddelegowania do wykonywania prac w innym państwie członkowskim tj. Szwajcarii, powinni - zgodnie z art. 12 ust. 1 rozp. 883/2004 – pozostawać w systemie ubezpieczeń społecznych państwa, z którego byli delegowani, albowiem istnieje więź między delegującym pracodawcą a tym państwem, polegająca na tym, że prowadzi on w nim normalną działalność. Spełniony został też drugi warunek określony powyższym artykułem, a mianowicie, iż wskazani pracownicy wyjeżdżali do pracy w ramach oddelegowania na okres krótszy niż 24 miesiące i nie wyjeżdżali w celu zastąpienia innego pracownika.

Dlatego Sąd, w uwzględnieniu odwołań, na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. K., M. Z., M. T., K. P., R. M. na okresy wskazane w decyzjach stwierdzając, że M. K., M. Z., M. T., K. P., jak i R. M. we wskazanych okresach podlegają ustawodawstwu polskiemu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz.265), z uwzględnieniem liczby spraw połączonych do wspólnego prowadzenia i rozpoznania.